

28.3.2015 – POCHOD ČESKÝM RÁJEM – PUTOVÁNÍ ZA RUMCAJSEM

Letos jsme se rozmýšleli, zda jet tradičně do Jičina, nebo vyzkoušet pochod na Vysočině. Rozmýšleli jsme se do poslední chvíle, ale nakonec jsme to po obědě v práci zapíchli a nastoupili do autobusu směr Jičín.

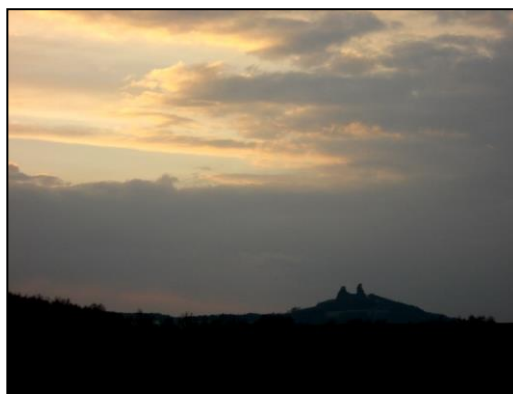
V sokolovně vítání s paní z řad pořadatelů, která to tam musí každý rok s námi se všemi vydržet od pátečního odpoledne do nedělního rána. Rozbalili jsme ležení a vyrazili. Čekal nás výlet do Prachovek. Autobus nám jel až o půl páté, zavítali jsme tedy ještě do pivnice u nádraží na kafčo a pivko. Autobus přijel na čas. Byli jsme v něm čtyři cestující...Vystoupili jsme u Lepařova památníku (což byl 1.předseda KČT v Jičíně) za Prachovem a nechali za sebou starosti všedních dní...konečně jehličí pod nohama, klid a tak...

Modrá nás dovedla k turistické chatě v Prachově – měli zavřeno, vrcholily úklidové práce na zítřejší sezonní otevření. Po červené jsme šli kolem Pelíšku k rozcestí Na Stájích. Pelíšek je vlastně skřítek, který je strážcem skal. No a jeho soška stojí u zdejšího přírodního koupaliště – proto název U Pelíška.

U Pelíška

Od stájí jsme došli k hotelu Skalní město, zde navázali na modrou a přes Březku, kolem rybníku U Žabáka (shodli jsme se, že tu musí být v létě senzační posezení u místního stánku), přes Hvozdec, se západem slunce nad Troskama, až do Libuně.

Páteční západ slunce

V nádražní restauraci jsme si dali klobásu, pak lehce zasprintovali na zastávku pod kostelem ve vsi a autobusem odfrčeli zpět do Jičína. V Jičíně jsme se vrhli do víru velkoměsta ☺ - tedy na pár pivek do pivnice u nádraží. Ze zkušeností víme, že bez náležitého umrtvení nemáme sebemenší šanci usnout. Každý, kdo kdy spal hromadně v tělocvičnách, jistě zná symfonie chrápajících spoluspáčů. Tyhle symfonie ještě jdou. Ale pokud některý z medvědů brtníků zabírá vytrvale mimo tóninu ostatních, je jakýkoliv pokus o spánek v háji. Pár pivek před spaním to ale spolehlivě spraví. ☺

Sice jsme šli spát lehce před půlnocí, ale ráno v pět jsme už byli vzhůru a chystali se s ostatními ranními ptáčky. Potichu s baterkama se ustrojil a co nejrychleji vypadnout a nevyrušovat. Před šestou jsme už stáli frontu před vraty na nádvoří zámku. Po otevření startu vládl lehký zmatek, pořadatelé ještě neměli rozbalený startovní wigvam. A náš dotaz na klubové razítko je v tom zmatku lehce rozesmál. Nakonec jsme se na trasu 36 km vydali před sedmou hodinou. ☺ V pekařství ještě zakoupili čerstvé koláče – mně pak vypadla tvarohová náplň na zem. Ach jo. Celá já.

Trasa vedla nejprve po červené na Prachov, kde nás už očekávala rozesmátá kontrola. Nabízeným čajem jsme nepohrdli, doplnili jsme ho však ještě i naším Krakonošovým pivkem. Od kontroly jsme kolem skal a přes rozcestí Na Stájích dorazili k Pařezu, kde náš čekal další kontrolní bod a svačinka. Pak opět cesta do Libuně. Zatím to byla v celku „lážo plážo“ cesta jemně zvlněnou krajinou. Jediné pořádné stoupání po trase jsme měli právě před sebou. Cesta z Libuně po žluté vede nejprve po asfaltce, kolem osady svatého Petra, pak lesem, kde na jaře většinou kvete spousta sasaneček a fialek až k úpatí samotného Cidlinského hřebenu. Stoupání nahoru z cca 340m.n.n do 650m.n.m. je tu skutečně výživné...oběd v Košově v hospodě byl tedy zasloužený. Postupně nás začali docházet i ostatní pochodníci, mezi nimi i výprava z Lomnice nad Popelkou, kterou jsme potkali už na Prachově. Všichni jsme spočinuli v příjemném teple hostince. Při následném výstupu na Tábor jsem přemýšlela, jestli byl řízek s bramborovým salátem tou nejlepší volbou ☺ .

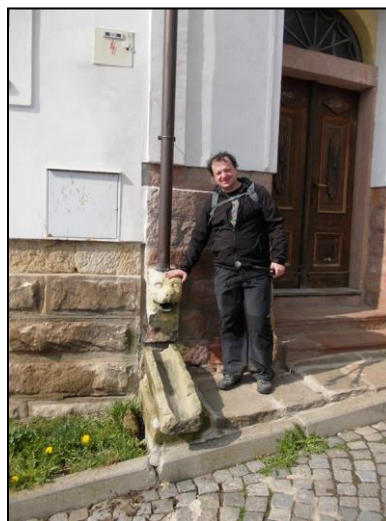

Vesele putujeme ☺

Stále po červené značce jsme se překulili přes Tábor a započali dlouhé táhlé klesání loukami s výhledy na Kumburk a Bradlec, přes malebnou vesničku Kyje, Ranč na Kamenci až do Železnice. V Železnici jsme si na chvíli sedli na náměstí ve vinárně na jedno pivko ☺ .

Kyje

Železnice

No a potom nás už jenom čekala cesta nejprve po zelené k železniční stanici a pak od pily po vlastním značení okolo Zebína (mým pokusům „ Pojď, vylezem si ještě na Zebín ☺“ Jarda statečně odolal) . Po modré jsme pak kolem Čerovky a lipovou alejí došli na náměstí a do cíle. Vzali jsme to letos nějak moc rychle. Bylo půl třetí a nám jel autobus až v pět hodin. Vyzvedli jsme si tedy v poklidu diplomy, poseděli na náměstí při hudbě, která vesele vyhrávala, rozloučili se v sokolovně a spokojeně odjeli dom ☺

Alča z Chotěvic

